

SZILÁGY-SOMLYÓ

TÁRSADALMI HETILAP.

Megjelenik minden csütörtökön.

Előfizetési díjak:
egész évre 4 ft., fél évre 2 ft.; községi jegyzőknek és tanítóknak egész évre 3 ft.
Magán hirdetések díja:
Háromszor hasábozott garmond sorért 5 kr.; helyegdíj minden beiktatásért 30 kr.
Hivatalos hirdetések díja:
Egyszeri közlésért tekintet nélkül a szöveg nagyságára, helyegdíjjal, nyugtá-bélyeggel és támlappal együtt 8 ft.
Nyitási soronként 30 kr.
többesúri hirdetésnél kedvezmények nyújthatnak.

A lap szemléi részét illető levelek a szerkesztőséghez, pénz küldemények és hirdetések a kiadói hivatalhoz címezendők.

Kéziratok nem adatnak vissza.

Bérmontatlan levelek csak ismert kéztől fogadhatók el.

Magas vendég.

Báró Bánffy Dezső önmagáért, Magyarország miniszterelnöke, a szilágy-somlyói választókerület országgyűlési képviselője, néhány nap múlva városunkba érkezik.

Magas állású egyének sorsa, hogy bármit tegyenek, bárhova menjenek, az állásukhoz kötött közérdeklődésnél fogva a nagy közönség minden tettüket, minden lépésüket érdeklődő, kíváncsi szemmel kíséri s minden percet felhasznál arra, hogy a kínálkozó alkalmat üstökön ragadva, azokat még akkor is, midőn talán kizárólag magán természetű dolgaikat lennének intézendők, a köztevékenység küzdő homokjára szolitja elő.

A mi országgyűlési képviselőnk is nem mint a kerület képviselője, hanem mint a Nagy-Rézerdei birtokosság elnöke fog pár órát városunkban tölteni s mint értesülünk, e pár órát felakarja városunk képviselőtestülete használni arra, hogy városunkat és e vidéket közelebbről érdeklő fontosabb ügyekben a magas állású, a nagy befolyású országgyűlési képviselőhöz kérést intézzon.

Nem politizálunk. De minden politizálás nélkül eszünkbe jutnak a szavak, melyeket e város falai között mondott a miniszterelnök, mikor az „ajándékot nem fogadunk el” híres nyilatkozatát tette volt képviselői programbeszédében.

Azt mondotta volt akkor a kerület országgyűlési képviselője, hogy:

„Legyenek meggyőződve, hogy midőn a képviselőiséget elfogadom, mindig büszke leszek arra, hogy itt és csakis itt lettem megválasztva és másutt kerületet nem kerestem, hogy e

kerületet, hol családi tradícióim is vannak, fogadom el, melynek érdekeire nem csak tudok, de akarok is figyelemmel lenni. Mint-hogy már helyi érdekekről szólok, méltóztassanak megengedni, hogy még néhány szót mondhassak.

A választókerületek képviselőiket egyszer-másszor helyi érdekeik képviselőjére is igénybe veszik, de én büszkén mondhatom, hogy e kerület választói velem szemben a legmesszebb menő figyelemmel, a legmesszebb menő gyengédséggel voltak, mert első időben, mint a ház elnökét feszélyezve vélvén egyes kérdésekbe beleavatkozni, nem terheltek egyes lokális kérdések támogatásával. Mint miniszterelnök pedig ismétlem, hogy csak nagyon kivételes és egészen jogosult esetekben fordultak hozzám, a miért szinte hálámat fejezem ki, mert gyengédségüknek és tapintatosságuknak tanujelét láttam abban, hogy tekintve miniszterelnöki állásomat, nem akarnak helyi érdekek támogatására igénybe venni, ez ugyan a helyi viszonyokra nézve kissé hátrányosnak látszik, de reám nézve igen kellemes és szép világot vet az idevaló értelmiségre, mert mutatja annak emelkedett felfogását.

Ez azonban uraim nem azt teszi, hogy egyes esetekben lokális érdekek támogatására nem vállalkozom, hanem teszi azt, hogy e kérdésben a magasabb állásban levők sokkal inkább feszélyezve vannak, mint az egyszerű képviselő, ki csak kér, támogat és nem határoz, az, a ki határoz, nehezebben tehet ígéretet, mert azt be is kell váltania, én pedig so-
kat tartok arra, hogy a mit mondok,

meg is álljon, mivel ugy a magán, mint a politikai életben ez szerzi meg és biztosítja a bizalmat, a mely nélkül eredményeket elérni nem lehet.”

Hogy a város képviselőtestülete mit fog kérni magas állású országgyűlési képviselőjétől, azt e helyen nem részletezzük. Kérni való, teljesíteni való, jogos közóhajtása van e városnak, van e vidéknek annyi, hogy azokat mind egytől-egyig felsorolni is felesleges, mert azokat sem báró Bánffy Dezső országgyűlési képviselő, sem a miniszterelnök ö nagyméltósága mindeniket úgy sem tudná teljesíteni.

Van azonban egy jogos közóhajtása e városnak és vidékének, amelynek létesülését, ha eddig teljes joggal kérhettük és várhattuk, fájdalom, bekövetkezett a szomorú időpont, amikor most már elodázhatatlanul kérhetjük, hogy ne mondjuk, követelhetjük.

Ez a Szilágy-Somlyó—margittai vicinális vasut kiépítésének oly sok vajadás után valahára létesítése.

Ma már nem arra támaszkodunk csupán, hogy ezen vasutnak kiépítése városunk és vidékének közgazdasági életét, kereskedelmi forgalmát keltene új életre. Ma már nem is hivatkozunk arra, hogy országgyűlési képviselőnk már első ízben lett megválasztása alkalmával egy nyilatkozott, hogy a margittai vasuti összeköttetést, mint e vidék jogos kívánságát teljesíteni egész erővel törekedni fog. Fájdalom, az 1897-ik esztendő minden remény-ségen aluli ros aratása, egy újabb szomorúan parancsoló indokot szol-

gáltatott eme vasut kiépítésének elodázhatatlan voltához.

Ez a szegénység.

Vidékünk munkás osztálya a ros buzatermés, még rosabb tengeri termés és ezekkel együtt járó előrelátólag mind magasabbra növekedő gabonaárak következtében, már a tél folyamán nagy szükségnek, nagy nyomorúságnak néz elébe.

A munkás osztály nagy részén a sok esőzés következtében erőt vettek a mocsár-láz és különböző gyomorbetegségek.

Falvainkban alig akad elvélve egy ház kivételesen, ahol beteg ne legyen. Kettőzött erővel kell gondoskodni arról, hogy e nagyon alkalmas talajba a tifusz pusztító réme be ne fészkelje magát.

Ehez nem elég az orvos, ezen nem segít a patika. Ide kenyér, kenyeret adó munka kell.

A szilágy-somlyó—margittai vasut kiépítése hivatva lenne a nyomorúság küszöbén kopogtató munkás népnek nem alamizsnaképpen, de tisztességes munkabér fejében a föltétlenül szükséges segítséget nyújtani.

Országgyűlési képviselőnk mondása, hogy „tud is, akar is” városunk és vidékünk speciális bajain segíteni.

Az a városi képviselőtestület, mely az egész választókerület nevében előadandó kérésével fogja a minisztert magán foglalkozásában megháborgatni, bizonyára legelső sorban fogja a margittai vasut kiépítéséhez kötött reménysek bevalását kérelmezni.

Országgyűlési képviselőnk mondása, hogy „e kerület választói a legmesszebb menő figyelemmel, a leg-

A „Szilágy-Somlyó” Tárcája.

A Rubin leányok.

Irta: Bródy Sándor.

Éjjel az egyik Rubin leány felkötötte kis hugát:

— Dóra kelj föl, nem tudok aludni, jerünk ki a gangra!

Ruhát kaptak magukra és az öreg Rubinon át — apjuk a konyha ajtajában, a földön aludt — kisuhtak a lépcső erkélyére.

A nagyobbik leány nagy kendőt vett magára, hogy föl ne ismerjék és mert fázott, dacára a nyári éjjelnek, mely vak forrósággal borult a négyemeletes ház kicsiny udvarára. A kisebbik leány leült nénje lábaihoz a folyosó márványára és szöke fejét a falhoz támasztva, nézte a világos, árnyékos éjszakát.

Ahol voltak — a szédítő magasságu negyedik emeletről nézve, olyan különös ez a fővárosi udvar. Az ablakok nyitva mindenfelé; árnyékuk fekete vonalakkal rajzolja tele a falakat. Világosság nem égett már sehol, de a melegtől aludni nem tudó lakók közül egy-kettő kidugta fejét az ablakon és némán hallgatta a nyitva hagyott vízvezeték mormogását.

— Dóra — szólalt meg a nagyobbik Rubin leány — nekem úgy tetszik, hogy

ez az egész ház egy nagy kriptá, legalább ötven fülkével és hogy a lakók benn mindnyájan meg vannak halva!

Csakugyan, a kisebbiknek is úgy tetszett. Félt is egy kissé. A nagyobbik nem; elmerülve a misztikus éjszakába: kereste a halált. És egyszerre a homály is, a lelke is tele volt véle és meg nem állhatta, hogy ne szóljon róla:

— Jó azoknak, akik mindig alszanak már!

Majd átkarolta a kis Dóra nyakát, forró arcát beletemette annak szöke, szinte fehér fényű hajába és susogta:

— Jó volna meghalni együtt, Dóra?

— Igen mondta a kisebbik leány — mohón is, borzongva is. Kevés vártatva azonban félénken hozzátette:

— De miért?

*

Ezentul az éjszakák egy részét nagyobbára itt töltötték. Ágnes nem tudott aludni és hugának, a ki csak tizennégy éves volt, még jól esett az a gondolat, hogy „virraszt.” Azonfelül úgy ragaszkodott testvéréhez, hogy egy darab idő óta az ő szemeit is kerülte az álom. Egészen neki halványodott és minden különösebb ok nélkül lelki állapota olyan lett, mint a testvéreé.

Sokat sirtak együtt, apjuk elől bezárkózva a szobába. Ha a sirásba kifáradtak, olvasásba kezdtek. Ki sem mozdultak többé; Rubin ur hiába csalta őket kifelé.

— Nincs is ruhánk mibe menni! — mondá Ágnes — amire az elzúllott piktor elődalgot szó nélkül, szomorúan, mint egy lopáson kapott kutya.

Ilyenkor néha két napig is odamaradt és valamelyik korcsmából küldött nekik haza élelemre pénzt, édesgető levelet. Hogy egészen magukra maradtak, megnyugodtak egy kissé; becsukták az ajtót, lefüggönyözték az ablakokat és éjjelt csinálva a nappalokból, beszélgettek a homályban.

Lefeküdve a földre, egymással szemben: a nagyobbik magyarázta a kisebbiknek a világi életet:

— Tudod, Dóra, jobb is volna ugy, ha nem volna nappal, csak éjszaka és az emberek csak egy-egy kicsinyt lennének ébren. Ekkor fölkelnének, mosdanának, egy kicsit térferegének a sötétben, aztán aludni térnének ismét...

A kisebbik nem értette mindezt: a nagyobbik folytatta:

— Nekem nincs kedvem beszélni az emberekkel, ostobaságokat beszélnek mind.

— Hát a férfiak? — vetette közbe a kicsiny. Majd habozva, magyarázatképpen hozzátette: te már sokkal beszéltél, én egy-kettővel alig.

— Bár soha se beszéltem volna egygyel is! Akkor azt hihetném, hogy van közöttük jó és szép!

— Hát nincs?

— Nincs! — szólta Ágnes mély és száraz hangon.

A kis leány behunyta szemeit. Arca szomorú volt, de lelke mosolygott, amint föltette magában, majd hangosan, a kérdést:

— Mondj valamit a szerelemről!

— A szerelem csak a levegőben van,

ott uszik, amikor hozzá ér: akkor szenvedés.

A kis Rubin leány bámulva nézett néniére. Egy pillanatig nem hitt neki, de a pillanat eltelté után az idősebb testvér lelke átömlött az ő lelkébe is és egyek voltak egészen.

*

Tíz — vagy kilenc — hónappal ez előtt, egy építészeti rajzoló lakott mellettük. „Igen okos, becsületes ember” mondotta az öreg Rubin, mert dicsérte a képeit. A rajzoló igen szép ember volt, szöke és magas, halvány és mégis hatalmas erejű. Olyan szeliden simogatta az aranszinű szakállát, amikor Ágnes csufot üzött belőle a rossz magyar beszéde miatt... A kisebbik Rubin leány akkor még iskolába járt, a nagyobbiknak pedig nem igen lehetett kimennie az utcára, bár éppen új ruhája volt, de kalapja egy csepp sem... A rajzoló két hónapig élt itten, aztán valami kis munka után lement Aradra. Külföldre utazott aztán, onnan irt is egyszer az öreg Rubinak, hogy nem jön többé vissza.

Erről az emberről szeretett volna egyetmást megtudni a kis Dóra, de hogy a néni egy szóval sem említette soha, nem mert kérdezősködni. Oh, be kíváncsi volt pedig! Mint szeretete volna megtudni: hogyan voltak egymással. Jól értették egymást, azt látta, de vajjon váltottak-e csókot? Megfogadták-e, hogy örökké szeretik egymást? Szóval megtörténtek-e mindazok, amik az ő szűkös tudása szerint hozzá tartoznak a szerelemhez.

Hátha csak úgy beszélgettek egymás-

messzebb merő gyengédséggel voltak, mert nem terheltek egyes lokális kérdések támogatásával.

Nem terheltek, mert a kerület képviselője különös kérés nélkül is tudhatta, legalább főbb vonalaiban tudta, hogy mik lennének a közóhajtás, a jogos közóhajtás tárgyai.

Az óhajtások óhajtások maradtak, az ígérek bevéltásra várnak. Nem találunk benne tehát semmi különöset, ha a város képviselőtestülete immár megmozdul és valami ténylegeset akarna látni.

A Szilágy-Somlyó-margittai vasuti összeköttetés elvégre is nem pusztán a város és nem pusztán a választókerület specialis érdeke, mert a mennyire lokális érdek, éppen annyira az egész Szilágyvármegyének közérdeke az, — és különösen a sokat hangoztatott és sok helyen hajánál fogva előhurcolt stratégiai országos érdek is hangosan követeli a vasutvonal mielőbbi kiépítését.

Arról megvagyunk győződve, hogy báró Bánffy Dezső országgyűlési képviselőnk, Magyarország ez idő szerinti miniszterelnöke tud tenni a helyi érdekekért.

Itt az alkalom, mutassa meg országgyűlési képviselőnk, hogy felül tud emelkedni azon kicsinyes állásponton, miből egy miniszterelnöknek választókerülete helyi érdekében tett bármilyen országos közérdekkel kapcsolatos tevékenységét is manapság elbírálni szokás.

Itt az alkalom. A margittai vasut létesítésével mutassa meg, hogy nemcsak tud, de akar is a nyomorult vidék érdekében tenni.

Bölni Sándor.

Hazafiság.

Szent István első magyar királyunk lelke röpiült végig a hazán a mult héten. Nemzeti ünneppé avatta augusztus huszadikát a magyar polgárság s nemzeti ünneppé avatta a törvényhozás is, hogy a nemzet, melynek a nagy király bölcsesége ezer év előtt ezen a vérrel áztatott földön hazát és alkotmányt adott, a szent király emlékének épülve, magába szállva

áldozzon a hazafiság, a nemzeti kegyelet oltárán.

Hazafiság?... A hypokriták fanyar mosolyra vonják ajkukat, a világpolgársággal kérkedők vállat vonnak, a kalmárlelkek a zsebükbe teszik a kezüket, mikor ezt a szót kiejtik közeliükben. Hazafiság?... Hol van a haza, mit adott nekünk, minek nekünk ez az elavult jelszó, mely tőlünk csak áldozatot követel, mely csak néhány álmodozónak agyában él már manapság, a gőz, a villany, a lenyűgözött emberi szolgálatba hajtott erő korszákában! Hagyjátok aludni a rémképeket, melyek felidézése mindig vértengerbe került...

Aki azt hiszi, hogy ez a romlott gondolkodásmód, ez a száraz, cynikus logika csak ritkaság-számba található a magyar földön, az szomorúan csalódik. Egyre terjed a nembánomság, a mit sem törődés, egyre nagyobb és nagyobb területet hódít közöttünk a világszellem, melynek különösen kedvez a féltékenység is, melylyel a bennünket körülvevő népek és nemzetek nemzeti fejlődésüket figyelik.

Idegesekké leszünk, ha valaki bennünket chauvinistasággal vádol s halálos küzdelemmel harcolunk e vád ellen, s nehogy azoknak, chauvinistáknak látszassunk, egyre több és több engedményt teszünk az idegen szokásoknak, idegen szellemnek, idegen morálnak. Ha egy vidéki jó magyar polgár zsinóros attilában, magyar csizmában megjelenik a főváros utcáin, megállanak az emberek s csodát néznek rajta.

Mintha nem is volnánk magyarok, s mintha az volna az igazi hazafiság, hogy minél inkább igyekezzünk levetni minden nemzeti vonást, minden sajátosságot, mely bennünket a Nyugot népeitől elválaszt! Más nemzetek gondosan gyűjtik össze legrégibb nemzeti kincseikről a motivumokat, melyek megkülönböztetik a többi nemzetektől, s az ilyen nemzeti motivumokat fejlesztik, tökéletesítik, beleviszik a nép körébe, a viseletbe, a diszitó motivumokba, az iparban, művészetben alkalmazzák, hogy el ne vesszen valahogy s hogy a rohamos haladás le ne koptassa róluk a nemzeti jelleget.

Mi veszni engedünk mindent, mert félünk, hogy chauvinistáknak néznek bennünket.

Hát mi az a chauvinizmus?

Ez az igazi hazafiság, a nemzeti türelmetlenség, mely nem enged egy lépést sem ott, ahol a magyarság érdekeiből kell áldozatot hozni s mely minden alkalmat megragad, hogy elvesztett nemzeti kincseket, nemzeti vonásokat, nemzeti javakat vissza hódítson a hazának. Ne adjuk föl a magyar álláspontot azonnal, mihielyt valaki ferde szemmel néz ránk, hanem nézzünk vissza egyenesen a vádaskodó szemébe s adjunk megfelelő választ a kozmopolita magyaroknak is.

Olyan nemzetiségi viszonyok közt, mint a mienk, nem szabad egy lépést engednünk a magyarság jogaiból ahol nem állunk erősen, ott legyünk kétszeresen éberek: nehogy ellenteink kihuzzák lábaink alól a talajt.

Csak pillantsunk át más országokba s nézzük, hogy nincs e mindenütt ugyanaz a nemzeti türelmetlenség s nem tekintik-e mindenütt hazafias erénynek a chauvinizmust?

Hát csak minálunk volna bűn, hogy magyarok vagyunk, hogy azok akarunk maradni?

Nem, ez nem bűn, ez a legnagyobb erőnye a magyarnak, melyet most kell táplálni, erősíteni, amikor nem is az ellenfelek támadják, hanem a közöny mindent megölő férgé rájja, még pedig hosszú idő óta. Föl kell támasztanunk a nemzeti önérzetet, a hazafias érzelmeket, erősíteni, támogatni és táplálni minden megnyilatkozását a nemzeti léleknek, kegyeletnek...

Szent István nagy királyunk szelme jön segítségünkre ebben a nagy feladatban. Az ő szent emlékének hűlvél idézzük a lankadó magyarságot a hazafiság oltárához...

Áldozunk rajta ne csak lángoló, hanem melegítő tüzzel, igaz hazafissággal!

SIKSZAI LAJOS.

† 1897. aug. 31.

Szilágyvármegyének nagy halottja van.

A vármegyeház ormán s minden községházán és középületeken gyászbogó hirdeti, hogy Szikszai Lajos

kir. tanácsos, Szilágyvármegye alispánja, 1848-iki honvéd-százados, volt országgyűlési képviselő ravatalon fekszik.

Kit gyászolhatna Szilágyvármegye gyászolható gyászszal, kit sirathatna igazabb fájdalommal, mint Szikszai Lajost, kinek korlátot nem ismerő vasakarata, minden egyéb argumentumot eltipró souvinista magyar volta hozta létre a volt Közép-Szolnok és Krasznavármegyékből az új Szilágyvármegyet, s kinek semmi akadályt nem ismerő alkotó ereje forrasztotta egygyűvé a két vármegyet s tartotta benne ében a fejlődés csirait.

Nem dicőitjük az elhunytak Szilágyvármegye megalkotása körül szerzett érdemeit, csak az elismerés adóját rővjuk le a koporsónál avval az emberrel szemben, akit falusi jegyzőből alispánságra s királyi tanácsosi méltóságra emelt köztevékenységében, köztudat szerint mindig és egyedül a közérdek vezérelt s kinek működése körét hivatalos teendői annyira lekötötték, hogy a mai kor önző bálványainak oltárán áldozni rá sem ért, de nem is akart.

Nekünk Szilágy-Somlyóiaknak erős ellenfelünk volt.

Nélküle, az ő lankadatlan működése nélkül, lehet, hogy Szilágyvármegye székhelye ma nem Zilah, hanem Szilágy-Somlyó.

De el kell ismernünk, hogy Zilah székhely volta melletti küzdelmében, mint később alispánsága idejében létesített, nagyobb alkotásainál is, — mint minők a vármegye székházának diszes újjáépítése, a vármegyei kórháznak erőnkét csaknem felülhaladó költséggel felépítése, a nagy-károlyzilahi, majd később a zilah-deési vasuti összeköttetés létesítése, — habár mindezeket véres fonalként húzódik végig Szilágy-Somlyónak, mint vármegyei székhelynek lehetetlenné tételére irányzott törekvés — tevékenységének fő rugója egy erőteljes magyar vármegyének megalkotása, megszilárdítása volt.

Hogy alispánságához vármegyeinknek tulságos pótdadokkal lett megterhelésének keserves emléke fűződik, hogy a Szilágy-Somlyó—margittai vasut kiépítése is bizony nagy részben az ő erős ellenzésén tört meg, — s hogy ellenvéleményt nem tűrő termé-

sal, mint más ember? Néha hajlandó volt ezt hinni, de a leggyakrabban átkozta azt a gonosz embert, a ki rosszat tett velük. Mit? Elment és nem akar visszajönni.

Már arra is gondolt, hogy vajjon mért is nem lehet erőszakkal rákényszeríteni az ilyen embereket, hogy visszatérjenek ahhoz, ki nem tud élni nélkülük. Az álmátlan éjszakákon testvére mellett virrasztva, annak beesett, megcsufolt, szinte átlátszó arcát nézve: sokszor elhatározta, hogy legalább ir annak az embernek; jöj-jön, kell, siessen. De testvére, mintha csak hallotta volna a ki nem mondott gondolatot, megsimította haját és szólott egyszerűen, immár minden szomorúság nélkül: — Dóra, mindaz késő, hiába. Helyrehozni nem lehet.

És a testvér előtt is kétségbeesetten rejtegetett titokról egyszerre lepattant a zár: elmondott mindent, a kis leány hallott mindent. Amit hallott, elég volt arra, hogy mint egy hirtelen felhőszakadás elöntse lelkét a fájdalom, könnyű.

Egymás nyakába borultak és nem törődtek többé azzal, ha valamelyik emeleten hallgatják bucsu-zokogásukat. Hajnallott már, amikor bementek szobájukba, idegen volt előttük e percben minden; az ágy, apjuknak nagy dunai tájképe, a falra ragasztott arcképek, közös birtokuk, legbecselesebb tárgyak: az asztalhoz támasztott fehér napernyő.

Véletlenül odátévedt tekintetük az anyjuktól örökölt nagy, törött rokokó tükörbe és megijedtek a saját maguk arcától: ki van itt, kik ezek az idegen lányok?

Az ágy előtt állottak, gépiesen vetkőzödvé. De nem mertek lefeküdni, leültek az ágy szélére. Ott beszélgettek még egy kissé, beszélgettek nagyon halkán, pedig nem volt körülöttük senki. A kisebbik izgatottan nézte az árnyékokat:

— Azt hiszem, kívülünk van még itt valaki, egy harmadik.

— Tudom — mondá Ágnes — én már régen érzem mint suhog, járkál, mozog meg vándorozó közöttünk. De nem akarom neked megmondani.

Ez éjszakától fogva az, aki kettőjük mellett a harmadik volt: nem tágitott közelükből. A nagyobbik látta is már, a kisebbik meg érezni kezdte. Mellét hirtelen fájdalom, torkát ok nélkül való sírás szoritotta össze; fogyni kezdett és olyan álmodozás fogta el, mint a néjé. Nem kívánt többé ő sem embereket látni, alig ment ki a szobából és igaz érdeklődés csak akkor villant át fehér arcán, amikor a szőke emberről beszéltek.

A halál árnyéka, mely betolakodott hozzájuk harmadiknak, olykor-olykor átengedte helyét egy szép és magas férfialak számára. Tágra nyitott szemekkel nézték és látták is a kis szoba homályában. Ágnes beszélt néha hozzá:

— Hát kellett ezt tenni? Kértem én, hogy esküdjön?

— Esküdött? — kérdezte a kisebbik villogó szemmel.

— Mindig. Nagyon jól tudott, sokat gyakorolhatta.

— Hogyan? Mondták neked?

— Nem, de tudom; és annyi szép lány van. Mondta is, hogy szeretnék az előtt és nevetett. Megharagudtam rá és így szóltam hozzá: „majd egyszer rólam is így fog nevetve beszélni!”

— Aztán ő mit mondott erre?

Ágnes összeszorította ajkait; ez a párbeszéd volt legszörnyűbb emléke; ha ezen évődött, belátta, hogy nem lehet élnie és mohón szomjazott a halál után. A kisebbik leány könyes tekintettel könyörgött neki:

— Mit szólt ő aztán?

A halvány, rossz ember minden mondatát hallani s tudni akarta és kérdésekkel kizozta testvérét. Mikor este felé jött, mit beszélt, miképpen hízelt? Ágnes egyszer elmondta neki, hogyan szólította a halvány ember, csak így: „csil-lag, virág, mindenféle szép virág!”

„Csil-lag, virág, mindenféle szép virág!” hangzott a kis lány fülében az édes hízelt, ében is, álmában is elmondta magának hangosan. Szeme mosolygott, fehér arca szinte világított ez alatt. Édes borzongás futotta át a simogató szavakra, de hirtelen magához tért, az álmoképt elsimította homlokáról, ujra komor és merev lett az arca.

És testvére nem hallja e szavakat többé soha már! Oda futott hozzá, átfogta derekát és szólt:

— Gyerünk innét, megyek veled, a hová akarsz!

*

Mindaketten készülődtek, de nem szóltak egymásnak egy szót sem. A nagyobbik hosszú levelet írt apjának, hagyjon föl a borítallal, jóra nem vezethet az. A forintot el ne felejtse odaadni a budai temetőrnek, még októberben, hogy halottak napjára tíz méceses égjen az anyjuk sírján. (Rendbe is kellene hozni egy kicsinyt, le van taposva; minden virág rajta: egy tő lila őszi róza, mely nem tud, hiába akar kiveszni.) Dórika a katekétától kapott papircsipesz szent képeket rakta szépen össze és ráírta egy papírosra, hogy egy Szegszárdra költözött barátjának hagyja. Kézi munkáit ki-mosta előbb, aztán szépen összekötötte szalaggal, a szalag fölé gombostűvel egy cédulát tűzött. Ez volt abban megírva: „A tatának; adja el. (Ama boltban, ahol az Ágnes stikkeléseit szokta eladni.) Vegyen magának végre egy tisztességes kalapot,

így nem csuda, ha nem festeti le vele az arcképet senki. Hiába tud olyan jól, az öltözte miatt nem bíznak benne az emberek!”

A kicsike most már épen nem félt attól a fekete és végtelen rengetegtől, a melynek neki kell indulnia. Olyasformát érzett, mint azelőtt, a mikor félt elaludni, mert nem volt benne bizonyos: fölébred-e valamikor erre az életre? Most egészen bizonyos volt abban, hogy fölébred majd újra, de egy egész más világban. Milyen lesz az a másik virradat: fantáziája minduntalan ezzel foglalkozott és mindenféle acélmetszetek szürke felhői, angyalai, fehér szakálás szentei, feketével rajzolt és mozdulatlan gloriolái mozdultak meg, melegedtek át, kaptak színt és erőre. Szíve repesett, lelkében boldogság sugárzott szét, hogy ott fog fekvődni a felhők kék bársonyán... Körülötte a fényben hangzik a mennyei koral, introdukcióját már itt is hallja; a fővárosi udvar piszkos börtönére egy darabka tiszta kék ég ragyog alá — onnan hangzik.

Mindeme látomások csak egy-két napig tartottak. Végre mégis megrezent az ismeretlentől, aki mindjobban közeledett hozzá, hogy karjaiba ölelje. Szerette volna még huzni-halasztani a dolgot, de testvére épp az utolsó időben egészen izgatott lett, meglátszott az arcán, megértett minden tétlen, hogy sietni akar, nem tud itt lenni többé.

A kisebbik leány minden éjjel retentve aludt el; hátha arra ébred, hogy testvére hívja. De lassanként ő rá is átragadt a sietség; mit keresnek már itt, a mikor itt már mindennek vége van, menjenek már!

Valamelyik hajnalon — hideg volt odakünn és minden kék — Ágnes —

szete a közigazgatás kerekén az utóbbi évek folyamán nagyokat zökkentett, — úgy hogy a különben is gyengülőni kezdő, kifáradt harcos helyett már-már más kezekbe ohajtá tenni a közügyek zászlóját a közvélemény: felejtjük el.

Adjuk meg, ami méltán megilleti: hogy hibáinál sokkal nagyobbak valának hazafias érdemei.

Az elhunyt özvegye következő gyászjelentést adta ki:

„Szamosujlaki Szikszai Lajosné sz. Kaáli Nagy Agnes a maga és gyámleánya, Kovács Ida, valamint a mindkét részről való nagy számu rokon-ság nevében mély fájdalomtól lesújtva tudatja, hogy a gondos férj, a szerető gyámapa, az önfeláldozó rokon szamosujlaki Szikszai Lajos kir. tanácsos, Szilágyvármegye alispánja, 48-as honvéd-százados, volt országgyűlési képviselő folyó évi augusztus hó 31-én d. u. harmadfél órakor, életének 72-ik, boldog házasságának 45-dik évében, végelgyengülés következtében csendesen kimult. A kitartó munkában töltött élet alkonyán csak az erős akaratot megtörő testi gyengülés s a megerősödés reménye indította a pihenés keresésére s mire új erőt remélt a munka folytatásához, megnyerte az örök nyugalomát. Övéinek gyásza, őszinte fájdalma öröködi emléke fölött. Temetése, f. évi szeptember hó 2-án d. u. 4 órakor az ev. ref. egyház gyászszertartása mellett fog megtartatni. Legyen nyugalma csendes, emléke áldott!”

Különfélék.

— **Tiszti ügyész.** A vármegyei tiszti ügyési választás ellen beadott felebbezést a belügyminiszter elutasította s a megejtett választást szabályszerűnek kimondván, a megválasztott Kovács Istvánt, ez idő szerint zsalai járási főszolgabíró Szilágyvármegye tiszti ügyési állásában megerősítette. Mint értesülünk, az új tisztiügyész — ki-nek hivatalos működéséhez, úgy a tisztviselői karban, mint a nagy közönségnél is a legszebb reményeket fűzik — hivatalát a közelebbi napokban már tényleg el fogja foglalni.

— **Kinevezések.** A pénzügyminiszter Sohmotzer Ferenc zilahi adótitkárát a nyárad-szeredai adóhivatalhoz ellenőrré, — Mautszka Gyula siklósi adótitkárát a zilahi pénzügyigazgatósághoz fogalmazóvá nevezte ki.

már felöltözve — odahajolt hozzá és felkötötte:

— Menjünk!

Felugrott, felöltözködött. Elsuhantak az öreg mellett, nem merte rája tekinteni sem. A ház aludt, csakugyan olyan volt most, mint egy nagy kriptá. Össze-gubbaszkodva vártak a lépcsőházban, a míg a kapunyitás ideje elkövetkezett, azután lábujhegyen kiléptek az utcára.

*

Kézen fogták egymást, úgy mentek előre. A szűk utcákban nem jártak soha még és tulajdonképpen nem tudták, merre menjenek.

— Arra kell mennünk, a merre a szél fúj, akkor oda érünk hamar, mondá a nagyobbik.

Ezentul alig beszélt az egész uton; erősen szorította a kisebbik kezét és úgy sietett, hogy hűgát szinte vonszolta maga után. Az álmódzva nézett szét; már ez a világ is idegen volt neki. Olyan hideg, olyan néptelen, minden mozgás nélkül való volt minden a kék világosságban uszó, mozdulatlan árnyékkal teli utcákon. Itt-ott egy-két tévedésből égve hagyott gázláng még fantasztikusabbá, idegenebbé tette a néma háztorokat.

Valami térre értek és Ágnes felsőhajtott:

— Végrel!

Egy hosszú, keskeny utcán át egy mozdulatlan aranyos vonalat pillantottak meg.

— Ez az? kérdezte a kisebbik.

— Ez: mondá Ágnes és megállott, hogy egy kissé kipihenje magát. Ellen-gedte huga kezét és zavartan szólott hozzá:

— Még visszamehetsz, ha akarsz itt maradni, ha szeretsz magadban. De mit

— **Taksás telkek megváltása.** Szilágy-Somlyó város képviselőtestületének a taksás telkek megváltására vonatkozó határozata Szilágyvármegye köztörvényhatósági közgyűlése által is jóváhagyatván, — a megváltás iránti felszólítások a taksás telkek birtokosaihoz a városi tanács által már szétküldtek. Megváltási ár az évi taksafizetés huszszoros összegében állapított meg. Nem lessz érdektelen tudni, hogy a taksasösszegek nem a mostani osztr. magyar, hanem a régi pengő pénzértékben számítottak s így a taksaváltás összege is ennek megfelelőleg fog kiszámíthatni.

— **Közlekedés.** A Kolozsvár—nagyvárad vonalrészén M.-Gorbó és Egeres állomások között beállott földcsuszamlás következtében megakadt közlekedés — mint lapunkat értesítik, már augusztus 31-én megnyitott. E naptól kezdve már mindenik gyors, személy és tehervonat az érvényben levő menetrend szerint Kolozsvár—Budapest irányban fog közlekedni. Az Arad felé közlekedő rendkívüli gyorsvonat megszünt.

— **Esküvő.** Betegh Péter krasznai birtokos leányát Matildot augusztus hó 29-én vezette oltárhoz Medgyessy Géza nagysomkúti m. kir. aljárásbíró. A szép ünnepélyen, a szomszédos vármegyéből is igen sok barátja vett részt a családunk, őszinte szívből kívánva tartós boldogságot az ifjú párnak!

— **Iskolai beiratás.** A szilágy-somlyói alsófokú ipar- és kereskedelmi iskolában a beiratások az 1897—98-ik tanévre f. évi szeptember hó 5 és 8-ik napjain az állami elemi népiskola IV. termében délelőtt 8—10 óráig lesznek. Tandij egész évre 4 korona. Ezen összeget az illetők a városi pénztárhoz fizetik. Szegénysorsu iparos vagy kereskedő tanulók a tandij fizetés alól csakis hatóságilag igazolt szegénységi bizonyítvány alapján menthetők fel. A rendes iskolai előadások pedig a hó 12-én kezdődnek. Kelt Szilágy-Somlyón, 1897. szept. 1-én. Fetzter János Ferencz ipariskolai igazgató.

— **Csöd.** Königstein Márton helybeli női divatárú kereskedő ellen, saját kérelmére csöd rendeltetett el. Tömeggondnokká Bölöni Sándor ügyvédet, lapunk szerkesztőjét nevezte ki a törvényszék.

— **Elismerés.** Az erdélyi ref. egyházkerület igazgató tanácsa tudomásul vette a zilahi ref. kollégium azon intézkedéseit, amelyeket az iskolai tisztségek új betöltésére vonatkozólag tett. „A multa tekintve azonban — így szól a leirat vége — köteleseágünknek ismerjük, hogy a leköszönt igazgatónak, Berényi János atyánkfának, ki egy évtizeden át, éppen a szervezkedés meg átalakulása nehéz körülményei között az igazgatói tisztelet kifogástalan pontosság-gal vitte s az intézet szellemi érdekeit teljes odaadással szolgálta, igazgatói tanácsunk részéről elismerést és köszönetet szavazzunk s felkérjük a m. t. Elöljáróságot, hogy erről Berényit jegyzőkönyvi kivonat formájában értesíteni sziveskedjék.” — Az előjáróság e kitüntető leiratról értesítette is Berényi Jánost, miután már előbb átiratban

hozta tudomására ama jegyzőkönyvileg megörökített határozatát, melyben a volt igazgatónak a maga részéről is ovtatlan elismerést és köszönetet szavazott.

— **Duvadak.** Doh és Zálnok község határán, mint lapunkat értesítik, a vaddisznók nagymértékben elszaporodtak, úgy hogy nemcsak ott, de a szomszédos Kémer és Domszóló községek határán is nagyobb csapatokban csatangolnak s a különben is gyenge tengeri vetésekben már is tetemes kárt okoztak.

— **Vegyikisérleti állomás.** Nagyvárad város hosszabb fölterjesztést intézett a földmívelésügyi miniszterhez, melyben Nagyváradra egy vegyikisérleti állomás felállítását kéri. Bizony idején lenne, hogy nagyobb vidéki városokban is minél több helyen állítsanak fel vegyikisérleti állomások melyeknek működése úgy kögazdasági, mint közegészségi tekintetben bizonyára gyakrabban fogna igénybe vétetni, mint most, mikor azokhoz tetemes költséggel és hosszas idő alatt nehezen lehet hozzáférni. Kívánatos lenne, hogy legalább is minden vármegyében a vármegye székhelyén vegyikisérleti állomás állítsassék fel.

— **Nagy szerencsétlenség** történt mult hó 25-én Kis Derzsidán. Tűz ütött ki, s 5 emberre, kik a házból mentettek, az égő földél rászakadt s igen súlyos égési sebeket okozott. A szerencsétlenséget ápolás véget a zilahi kórházba szállították be.

— **Adomány.** Folyó évi aug. 20-án rendezett népnünnepély szépségversenyére vásárolt karkötő, melyre 5 frt lett száma, Hirschmann Náthán sz.-somlyói ékezerész ur által csak három forintba lett számítva, az így fenmaradt 1 frt 50 kr. összeget t. Bokor Kálmán urtól az ev. ref. templom restaurálása költségeinek fedezésére köszönettel átvettém. Nagy Ferencz ev. ref. gondnok,

— **Vetőmagvak.** (Budapesti tudósítás). Lóhere. A termés felől Erdélyből és Bánságból az utóbbi napok folyamán kedvezőtlen hírek érkeztek, viszont néhány vidékről, hol már évek óta lóhermagot nem produkáltak, a kedvező időjárás folytán jó termés ígérkezik. Az aratás némely vidéken már megkezdődött, kész áru ugyan nincs még, de a kézzel morzsolat minták után indulva, a minőség kielégítő. Ha tehát szép száraz időjárásunk lesz, minőség tekintetében jó termésnek nézünk elébe. Más esztendőkből ezen időtájrban az ő termésű lóherének kivitele nagyobb arányokat öltött, míg az idén tökéletes csendesség uralkodik, miből az következtethető, hogy a külföldi terméskilátások jók. Lucerna. Kedvezőtlen termésünk következtében tavalyi mag-nak vidékről jó kereslete van. Baltacin. Kész áru híján nagyobb fergalom nem fejlődhetett, a kereslet élénk maradt.

— **Sörfogyasztás.** Egy angol statisztikus kimutatja, hogy a világ összes sörfogyasztása évi 17 milliárd 500 millió liter. Németország az első hely; öt milliárd liter sör termel. Azután következnek Nagy-britania és Irland, amely 4 milliárd 790 millió litert termel. Az Egyesült-Államok

áll egy-kettő, majd újra igyekszik a part felé, mindjobban a Dunának.

A két leány nem nézett többé egymásra, az egyik a vízre tekintett üvegesedő szemmel, a másik lélekzeni is alig tudva, még beszélt:

— Dóra, hol a szalag, a sárga, hova tettem? . . .

Végre megtalálta, amit keresett. Az egyik végét a maga kezére kötötte, a másikat a huga csuklójára. Aztán lépett egyet előre.

Az ezüst, arany és piros lepkék egy pillanatra szétszálltak a folyam színének egy kis részéről. Aztán egy pár pillanat múlva újra visszatértek. És a panorama képe mitsem változott, csak az árnyékba borult részek szabadultak lassan, mindjobban és a kékség melegedett föl violaszínre. És egy-két perc múlva a Duna képe változott egy keveset: amig csupa arany és piros lett az egész, egyszerre fölbukkant rajta egy leány szőke feje; fehér arca messziről, fényzőnben uszva olyannak tetszett, mintha vízre hullott csillag volna.

A kisebbik volt. Az ő édes szép feje, ártatlan homloka ragyogott a hullámok fölött. Az ő kedves szürke szemei néztek még egyszer szét ezen a világon, ahol nem élt, nem szeretett, nem látott volna. Keppén eddig még semmit, mégis ez utolsó percben a szűz lélek tele volt az élet legzavarosabb képeivel. Mintha ő szeretett, ő csalódott volna! A szerelmi esküdések — bár neki nem esküdtek soha — kéjesen rezdültek vissza lelkének kaoszában, összevegyülve és elnyomatva az elhagyottság, a kétségbeesés iszonyú érzésével. És mielőtt mindeme képek örökre elmúlnának, utolsó káprázat-ként megjelent előtte egy szép, halvány, gonosz arc.

sörtermelése 3200 millió liter, Ausztria-Magyarországa pedig 1350 millió. Belgium sörtermelése is meghaladja a milliárd litert. Franciaország 840 millió litert termel, Oroszország pedig 400 millió litert.

— **A távirda terjed.** A földön elhuzódó távíró sodronyok hossza 7,900.000 kilométer, amihez még 300.000 kilométer tenger alatt fekvő kábel járul. A sodronyokból jut Európára 2,840,000 kilométer, Ázsiára 500.000, Afrikára 160.000, Ausztráliára 350.000, Amerikára 4,050.000 km. Ha az összes sodronyokat összekötnék, a föld és a hold között huszszoros összeköttetést lehetne létesíteni — ha egyéb akadályok nem léteznének.

— **Selyem-damasztok 65 krtól 14 frt 65 krig méterenként** — valamint fekete, fehér, színes Henneberg-selyem 45 krtól 14 frt 65 krig méterenként, sima, csikos, kockázott, mintázott, damaszt s. a. t. (mintegy 240 különböző minőség, 2000 szín és mintázatban) s. a. t. a megrendelt áru postabér és vámentesen házhoz szállítva, valamint mintákat postafordultával küldik HENNEBERG G. (cs. és k. udvari szállító) selyemgyárak Zürichben. Svájca címzett levelekre 10 kros, levelező lapokra 5 kros bélyeg ragasztandó. Magyar nyelven irt megrendelések pontosan elintéztetnek.

Irodalom.

— A „Zenélő Magyarország” zongora zenemű folyóirat szeptember 1-zei XVII. füzete következő érdekes zenemű ujdonságokat közli: I. Orbán Árpád „Késő estig nyitva van, az ablakom” című szép magyar dalt. II. Grieg Eduard „Ase halálát” a „Peer Gynt” ciclusból. III. Kenedy H. „Találkozunk nem bucsuzom” rendkívül szép dalát zongora kísérettel. IV. Greizinger Iván, „Emléklap Margitnak” című salondarabját és végül V. Yradier, „Fehér galamb” (La Paloma) spanyol serenádét magán hegedűre. Minden füzetben ily gazdag tartalommal jelenik meg a ma már oly közkedvelt zenemű folyóirat. Egy-egy füzet mindenkor 10 oldalon a legszebb, s legsikerültebb divatos zeneujjdonságokat hozza — negyedévben a füzet 60 oldal zeneművet ad 1 frt előfizetésért. Előfizethetni a folyó évnegyedre csakis a „Zenélő Magyarország” kiadóhivatalában Budapesten, VI. Csengeri-utca 62/a honnan mutatvány-számot kívánatra ingyen és bérmentve küldenek.

— A francia köztársaság elnöke Oroszországban jár, Vilmos német császár pedig már vissza jött onnan, mind olyan politikai jelentőségű látogatások, melyek Európa jövőjére nagy behatással bírhatnak. A „Képes Családi Lapok”, ez a kitűnő szépirodalmi hetilap ebből az alkalomból bemutatja a német császár bevonulását Peterhofba, a peterhofi palotát, szentpétervári téli palotát két oldalról. Nem mulaszt-hatjuk el ez alkalommal megemlíteni, hogy a „Képes Családi Lapok” különös élénksé-gét nagyrészt annak köszönheti, hogy kitűnő illusztrációi mindig aktuálisak s így azt nyújtják, ami az embert leginkább érdekli. Előfizetési ára egy évre 6 frt, fél-évre 3 frt, negyedévre 1 frt 50 kr. Mutatványszámot kívánatra ingyen küld a kiadóhivatal (Budapest, Vadasz-utca 14. szám, saját ház.)

— A „Vasárnapi Lapok” legutóbbi száma újra meggyőzött minket arról, hogy ez a legszebb kiállítás, legjobban szerkesztett képes ujságunk s a míg a közönség önmagának szerez gyönyörűséget vele, ha olvassa, máskézt csakis így válik lehetővé, hogy a külföldről hozzánk be-özönlő hasonirányú folyóiratokat a „Vasárnapi Lapok” kiszorítsa. A legutóbbi szám tartalma a következő: Palágyi Lajos „Nyár” című költeménye képpel. Lázár Béla a magyar nyelv szótáráról értekezik s élesen neki vág az Akadémiának. Benickely Bajza Lenke folytatja „Köny és Mosoly” című regényét. Kedves dolog a „Milyen legyen egy nő kézikönyvtára?” Fekete Ottilia tollából. Pap Zoltánnak két népdalával találkoznunk a füzetben. Gárdonyi Géza bjos elbeszélést irt a kutyáról, melyet a szerkesztőség megrajzoltatott. Sport-cikket a nyári lóversenyekről Őszi Kornél irt. Másszak Hugó Jászai Mariról irt tanulmányt. Gaal Mózes „Romantika” című elbeszélése-nek folytatása zárja be az irodalmi részt. Ez valóban oly gazdag tartalom, milyet

egy lap sem ad máé, mint a „Vasárnapi Lapok“. Azonkívül tele van löverseny-képekkel, a szezon aktualitásával. Báró Dániel Ernő minisztert és családját mutatja be 4 kép a nagygájai parkban.

FELELŐS SZERKESZTŐ ÉS KIADÓTULAJDONOS:

BÖLÖNI SÁNDOR.

Hirdetések.

Eladók.

Csepegői szőlőhely, mely mintegy 6 hold, van benne egy hold fiatal erdő, 1/2 hold gyümölcsös, a többi puszt szőlő, sok gyümölcsfával.

Kiliki szőlő, szinte 6 hold, 2 hold új beültetett szőlő, melynek fele már termő, 1/2 hold nemes faj, igen szép gyümölcsössel, a többi szántóföld, mely körül van sáncolva, és szilvafával beültetve.

Továbbá egy közös rézaljai antikva **erdő rész** a kaznaci részben, mely mostan osztályozás alatt áll, **örök áron**

ELADÓ.

Értekezhetni:

Telegdy Mártonnal

2—3 Zilahon.

5577—897. tkvi szám.

Árverési hirdetmény.

Havier Józsefné süil. Rózik Mária kerestelki lakos végrehajtónak Fried Mózes kerestelki lakos végrehajtást szenvedő elleni végrehajtási ügyében a birói árverés 470 frt tőke, 53 frt 77 kr. perköltség, 17 frt 45 kr. végrehajtás kérési, 13 frt 05 kr. végrehajtás foganatosítási, 12 frt 95 kr. árverés foganatosítási, 11 frt 40 kr. folytatógos végrehajtási, 10 frt 45 kr. árverés kérési költségek, a fizetett 10 frt 01 kr. be tudásával s a további költségek erejéig ezenel elrendeltetik, határidejéül **1897. évi október hó 26-ik napjának** d. e. 9 órai megkezdéssel a zilahi kir. törvényszék területén fekvő Kerestelek községéhez kitűzetik, az árverési feltételek pedig a következőkben állapittatnak meg:

1. A mikor is elárvereltetnek szükség esetére a kikiáltási áron alul is:

a) végrehajtást szenvedő Fried Mózesnek a kerestelki 51. számú tjkvben A. I. 1—9. rsz. a. foglalt 64, 72, 386, 388, 497, 1045, 1090, 1146, és 1151 hrsz. ingatlanokból felerészt tevő illetménye 342 frt 50 kr. kikiáltási árban;

b) ugyanannak az ugyanazon tjkvben A. + 1 rsz. a. foglalt 564. hrsz. dézsmás szőlőből fele illetménye 34 frt kikiáltási árban.

c) a kerestelki 106-ik számú tjkvben foglalt 387. hrsz. ingatlanból felerésztben végrehajtást szenvedő Fried Mózes és felerésztben kiskoru Fried József és Róza nevének álló zálogbirtokosi jog, — Szabó Nyikita zálogtulajdonos jogának sérelme nélkül, — az 1881. 60. t. c. 156. §-a alapján 75 frt kikiáltási árban;

d) Fried Mózesnek a kerestelki 136. sztkvben A. I. 1—4. rsz. a. foglalt 520, 528, 630. és 728. hrsz. ingatlanokból felerészt tevő illetménye 18 frt kikiáltási árban;

e) Fried Mózes és neje Goldner Elza nevének álló kerestelki 72. sztkvben A. + 1. rsz. a. foglalt 598. hrsz. dézsmás szőlő az 1881. 60. t. c. 156. §-a alapján egészen 40 frt kikiáltási árban.

f) ugyanazoknak, ugyanazon tjkvben foglalt A. + 2. rsz. 70. hrsz. ingatlan egészen 105 frt kikiáltási árban.

2. Árverelni szándékozók kivétel nélkül tartoznak a kikiáltási ár tizszázötletét készpénzben, vagy óvadékképes értékpapirban a bírósági kiküldött kezéhez bánatpénzül előre letenni, avagy az annak előzetes letétbe helyezéséről nyert elismervényt átadni.

II. Árverési feltételek:

I. Legtöbbet ígérő köteles a vételár felét a leütéstől egy, másik felét, melybe a bánatpénz is beszámítandó, újabb egy hónap alatt mindenkor 5% kamattal a sz.-somlyói kir. adó mint letétthivatalnál a 39,425—881. I. M. sz. letétkezelési szabályrendelet szerinti eljárással befizetni.

II. Tartozik vevő az árveréstől kezdve a birtokkal járó minden közterhet viselni s a vételtárgya után kiszabandó kincstári illetéket fizetni.

III. A menyiben jobb vételári ígért utólagosan nem tétetnék, jogosult lesz vevő az árverés jogerejévé váltával innen nyelendő vételi bizonyítvány mellett a megvásárolt ingatlant tetteles birtok és használatába átvenni, de a tulajdonjog csak az árverési feltételek teljesítése után fog részére hivatalból bekebelezettni.

Az árverési hirdetmény és feltételek ezen kir. járásbíróság mint telekkönyvi hatóságnál és Kerestelek községhezánál a hivatalos órák alatt megtekinthetők.

Jelen árverés a ballaházi 119 sztkvben följegyzendő.

Kir. jbiróság mint tkvi hatóság. Sz. Somlyó, 1897. évi aug. hó 13-án.

DONOVÁK SÁNDOR,
kir. aljbíró.

5043—1897. kigsz.

Pályázati hirdetmény.

Kémer, Ipp, Lecsmer, Sommály, Porc, Kárásztelek, Doh, N.-Derzsida, Domoszló, Zálnok, Hidvég, S.-Györtelek községekből, Kémer község székhelylyel rendszerezített s 1150 frt évi javadalmazással bíró körorvosi állomásra, az 1886. évi XXII. t.-c. 82. §-ában gyökerező jogom alapján pályázatot nyitok s felhívom a pályázni óhajtokat, hogy az 1876. évi XIV. t.-c. 143. §-a alapján felszerelt kérelmeiket folyó évi szeptember hó 10. napjáig hozzám annyival inkább adják be, mert a későbbben érkezőket nem fogom figyelembe venni.

A választás Kémer községhezánál 1897. évi szeptember hó 14. napjának d. e. 10 órájakor fog megtartatni.

Sz.-Somlyó, 1897. augusztus 9.

Főszolgabíró helyett:

Tarpai Miklós,
szolgabíró.

3—3

Szilágymegye alispánjától.

15373—897. kig. szám.

Árverési hirdetmény.

Szilágymegye tulajdonát képező Szilágymegye határában az „Urrét“ dülőben 1695 térképi sz. a. fekvő 1 hold 841 □ öl területű növények erdő és erdőtalaj nyilvános árverésen való eladását a vármegye elhatározván, a nyilvános árverés Sz.-Somlyó városházánál, a polgármesteri hivatalban folyó 1897. év szeptember hó 14-én d. e. 11 órakor fog megtartatni.

A szakértői becsü útján
faértékben 106 frt 79 kr,
talajértékben 76 frt 28 kr,

összesen 183 frt 07 kr.

értékelt erdő rész 100 frt kikiáltási ár mellett fog árvereztetni s a legtöbbet ígérőnek oly feltétellel eladatni, hogy a vételár az árverés napjától

számított 30 nap alatt egészben kifizetendő.

A nyilvános árverés alapján a legtöbbet ígérővel kötendő szerződés a törvényhatóság közgyűlése és a m. kir. belügyminiszter ur jóváhagyása után fog árverési vevőnek a tulajdonjog telekkönyvi bekebelezetése végett átadatni.

A vételilleték, valamint az összes 1—2

bélyegköltések vevőt terhelik s az árverésre a kikiáltási ár 10%-ának lefizetése jogosít.

Zilah, 1897. augusztus 10-én.

Alispán helyett:

Török,
főjegyző.

Pályázati hirdetmény.

A Szilágymegye f. évi augusztus hó 22-én megalakult

„Közgazdasági Bank Részvénytársaság“

ezenel pályázatot nyit:

1) Egy főkönyvelői állásra, mely az első évben 900 frt s a következő években 1000 forint fizetéssel.

2) Egy pénztárnoki állásra évi 600 frt fizetéssel, melylyel a titkári teendők is egybe vannak kötve.

3) Egy szolgai állásra, mely 240 frt évi fizetéssel rendszeresítettik.

A megválasztandó főkönyvelő 1000, — egyezer — o. é. frt, — a pénztárnok 2000, — kétezer — o. é. frt, — a tiszt szolga 100, — száz — o. é. frtot készpénzben, vagy óvadékképes papirokban — esetleg jelzálogi bekebelezés mellett — biztosítottak letenni tartoznak.

A megválasztott tisztviselők az igazgatóság felszólítására állásaikat 15 nap alatt elfoglalni kötelesek.

Pályázni kívánók életkoruk, erkölcsi magaviseletét s azon körülményt, hogy hadkötelezettségüknek eleget tettek, valamint szakképzettségük és nyelvismeretüket igazoló okmányaikkal ellátott pályázati kérelmüket **folyó évi szeptember hó 20-ig Simay Miklós vezérigazgatóhoz Varsolcz** adják be, mert ezen határidőn túl a kérelem figyelembe vehető nem lesz.

Kelt Sz.-Somlyón, az igazgatóságnak 1897. augusztus 27-én tartott gyűléséből.

Simay Miklós,
vezérigazgató.

1—1

Országos vásár

Margittán (Biharmegye.)

1897. szeptember 15-én és 16-án baromvásár.

„ „ „ 17-én kirakodóvásár.

A Zalathnai kénkovand ipar r.-t.

Brassói kénsav és műtrágyagyára

ajánlja legjobb minőségű mindennemű

M Ü T R Á G Y Á I T

a t.-cz. gazdaközönség b. figyelmébe,

melyekből állandó raktárt tart (Éder László-féle ház.)

SZISZEK SÁNDOR,
Szilágymegye.

6—6